

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Дракон без свого вершника — це трагедія.
Вершник без свого дракона — це смерть.

СТАТТЯ ПЕРША,
РОЗДІЛ ПЕРШИЙ КОДЕКСУ ВЕРШНИКА ДРАКОНА

День Призову — це завжди день погибельний. Може, саме тому схід сонця особливо гарний цього ранку, бо я знаю: він може бути останнім.

Я затягну лямки важкого брезентового наплічника й повільно піднімаюся широкими сходами кам'яної фортеці, яку називаю домом. Мої груди ходять ходором від напруження, а легені горять, коли я дістаюся кам'яного коридору, що веде до кабінету пані генерала Сорренгейл. Оце і все, що дали мені шість місяців виснажливих фізичних вправ, — здатність заледве долати шість сходових прогонів із п'ятнадцятикілограмовим наплічником.

Я геть замахалась.

Тисячі двадцятирічних чекають за воротами, щоб увійти у вибраний ними квадрант для служби, — найрозумніші та найсильніші в Наваррі. Сотні з них від народження готувалися до Квадранта вершників, до шансу належати до еліти. У мене було лише пів року.

Безпристрасні охоронці, що вишикувалися вздовж широкого коридору вгорі сходового майданчика, уникають дивитися на мене, коли я проходжу повз них, але це не дивина. До того ж ігнорування — найкращий для мене можливий сценарій.

Військовий коледж Басгіат не славиться добротою до... ну, ні до кого, навіть до тих із нас, чії матері командують.

Кожен наваррський офіцер, незалежно від того, вирішив він вчитися на цілителя, писаря, піхотинця або вершника, протягом трьох років формується в цих суворих стінах, заточується у зброю, якою стане, щоб захистити наші гірські кордони від жорстоких спроб вторгнення королівства Пороміель та їхніх вершників на грифонах. Слабкі тут не виживають, особливо у Квадранті вершників. Драconi про це подбають.

— Ти відправляєш її на смерть! — знайомий голос гримить крізь товсті дерев'яні двері, і я ціпенію.

На Континенті є лише одна жінка, досить дурна, щоб підвищити голос на пані генерала, але вона має бути на кордоні зі Східним крилом. *Міра*.

З кабінету лунає приглушена відповідь, а я тягнуся до дверної ручки.

— У неї жодного шансу! — кричить Міра, коли я з силою прочиняю двері, і вага мого наплічника зміщується вперед, ледь не збиваючи мене з ніг. *Хай йому трясця!*

Пані генерал гаркає з-за свого столу, а я хапаюся за м'яку малинову оббивку дивана, щоб утримати рівновагу.

— От чорт, мамо, вона навіть не може впоратися зі своїм наплічником, — кидається до мене Міра.

— Усе гаразд! — мої щоки палають від сорому, тож я змушую себе випростатися.

Вона повернулася лише на п'ять хвилин і вже намагається мене врятувати. *Бо тебе треба рятувати, дурненька.*

Я не хочу цього. Не хочу бути жодною частиною цього лайна Квадранта вершників. Не те щоб я хотіла померти.

Краще б я завалила вступний іспит до Басгіату й одразу пішла до війська разом із більшістю призовників. Однак я *можу* впоратися зі своїм наплічником, і я *впоруюся* сама.

— О, Вайолет. — Стурбовані карі очі дивляться на мене зверху вниз, а сильні руки охоплюють мої плечі.

— Привіт, Міро, — усмішка торкає куточки моїх уст.

Може, вона прийшла сюди, щоб попрощатися, але я просто рада бачити сестру вперше за багато років.

Її погляд пом'якшується, а пальці загинаються на моїх плечах, ніби вона хоче обійняти мене, але сестра відступає і повертається, щоб стати поруч зі мною, обличчям до нашої матері.

— Ти не можеш цього зробити.

— Це вже зроблено, — мама знизує плечима, лінії її приталеного чорного однострою підіймаються й опускаються разом з рухом.

Мене пересмикнуло. Ось тобі й надія на відстрочку. Мабуть, мені взагалі не варто було очікувати чи навіть сподіватися на краплю милосердя від жінки, яка прославилась тим, що не має його як такого.

— Тоді скасуй це! — кипить Міра. — Вона все своє життя вправлялась на писарку. Вона не була вихована для того, щоб стати вершницею.

— Ну, вона точно не ви, чи не так, лейтенантко Сорренгейл? — підвівшись, мама впирається руками в бездоганну поверхню столу і злегка нахиляється, оглядаючи й оцінюючи нас примруженими очима, у яких відбиваються дракони, вирізьблені на масивних ніжках меблів. Мені не потрібна забронена сила читання думок, щоб точно знати, що вона бачить.

У двадцять шість Міра — молодша версія нашої мами. Висока, із сильними, потужними м'язами, підтягнутими роками спарингів і сотнями годин, проведених на спині свого дракона. Її шкіра майже світиться здоров'ям, а золотисто-каштанове волосся коротко підстрижене для бою в тому самому стилі, що й у мами. Однак більше, ніж зовнішність, вона несе в собі ту саму зарозумілість, непохитне переконання, що її місце в небі. Вона — вершниця наскрізь.

Міра має все, чого нема в мене, і несхвальне похитування маминої голови означає, що вона погоджується. Я надто низька. Надто тендітна. Ті мої вигини мають бути м'язами, а зрадницьке тіло робить мене ганебно вразливою.

Мама рушає до нас, її відполіровані чорні чоботи вилискують у магичному світлі, яким мерехтить бра. Вона береться за кінчик моєї довгої коси, глузливо міряє поглядом ділянку трохи вище від плечей, де каштанові пасма починають втрачати свій теплий колір і повільно вицвітають до сталевого, металевого срібла на кінчиках, а потім упускає її.

— Бліда шкіра, бліді очі, бліде волосся. — Її погляд висмоктує кожную краплю моєї впевненості аж до кісткового мозку. — Немовби та лихоманка вкрала всю твою барву разом із твоєю силою. — Скорбота спалахує в її очах, а між брів залягає глибока зморшка. — Я казала йому не тримати тебе в тій бібліотеці.

Я вже не вперше чую, як вона проклинає хворобу, що ледь не вбила її під час вагітності мною, або бібліотеку, яку тато зробив для мене другою домівкою, коли мама викладала тут, у Басгіаті, а він був писарем.

— Мені подобається та бібліотека, — заперечую я.

Минуло більше року відтоді, як його серце остаточно відмовило, а Архів досі лишається єдиним місцем, де я почуваюся як удома у цій гігантській фортеці, єдиним місцем, де я й досі відчуваю присутність батька.

— Говориш, як дочка писаря, — тихо каже мама, і я бачу її — жінку, якою вона була за татового життя. М'якшою. Добрішою... принаймні до своєї родини.

— Так, я дочка писаря. — Моя спина «кричить» на мене, тож я дозволяю наплічнику зісковзнути вниз, опускаю його на підлогу й роблю перший повний вдих, відколи вийшла зі своєї кімнати.

Мама кліпає очима, і та м'якша жінка зникає — лишається тільки генерал.

— Ти дочка вершниці, тобі двадцять років, і сьогодні день Призову. Я дозволила тобі завершити навчання, але, як уже казала торік навесні, я не допущу, щоб хтось із моїх дітей потрапив у Квадрант писарів, Вайолет.

— Тому що писарі набагато нижчі за вершників? — бурчу я, чудово знаючи, що вершники — нагорі соціальної й військової ієрархії. Ще б пак, коли їхні загнuzдані дракони підсмажують людей заради забави.

— Так! — її звичне самовладання тане. — І якщо ти наважишся увійти сьогодні в тунель до Квадранта писарів, я висмикну тебе за цю дурнувату косу і власноруч виведу на Парапет.

У моєму животі щось обірвалося.

— Тато цього не хотів би! — заперечує Міра, а її шия червоніє.

— Я любила вашого батька, але він помер, — каже мама тоном, наче повідомляє погоду. — Сумніваюся, що він чогось там хоче сьогодні.

Я втягую повітря, але тримаю рота на замку. Сварка ні до чого не приведе. Мати ніколи не слухала жодної триклятої речі, яку я мала сказати раніше, і сьогодні не виняток.

— Відправити Вайолет у Квадрант вершників означає смертний вирок, ³ здається, Міра не відступає. Міра *ніколи* не припиняла сперечатися з мамою, і що найприкріше, мама завжди поважала її за це. Подвійний стандарт для перемоги. — Вона недостатньо сильна, мамо! Цього року вона вже зламала руку, раз на два тижні розтягує якийсь суглоб, і вона недостатньо висока, щоб осідлати будь-якого доволі великого дракона, який уберіг би її в бою.

— Серйозно, Міро? Що... За... Чорт... — нігті впиваються в долоні, коли я стискаю руки в кулаки. Знати, що мої шанси на виживання мінімальні, — це одне. Але коли сестра кидає мені в обличчя мої недоліки — це інше. — Ти називаєш мене *слабкою*?

— Ні. — Міра стискає мою руку. — Просто... тендітною.

— Усе одно не краще.